

Estiu

Xiuxiueig de dos cors que, encisats, s'acaronen
 en el càlid ambient de la sala de ball...
 Mirades sense fi... Dues mans que es confonen...
 L'incendi d'unes boques que de desig es fonen,
 i un bes, august, que esclata a l'ombra del ventall.

R. Vilaró i Guillemí

Evocació de Granollers

Al pintor Joaquim Biosca

A Granollers els envelats fan de bon veure. Ciutat que es guanya la vida amb el seu mercat de fresques viandes, de pollastres i gallines ben peixats, d'ingenuus porcs roncadors i de robes multicolors i eines de treball agrícola, es comprèn que quan arriben les festes majors es deixi endur per la gatzara. Es un deixar-se anar estrepitosament espectacular. Llüen les banderes pels carrers; «carroussels» de música sorollosa i estrident us atabalen; s'olora arreu flaire de rostit, i el fum de les bunyoleries provisionals us pren de tal manera, que en passar les noies més aviat emmorenides, vestides amb les robes més clares i llampants, la dita amorosament galant es fa llei del vostre govern.

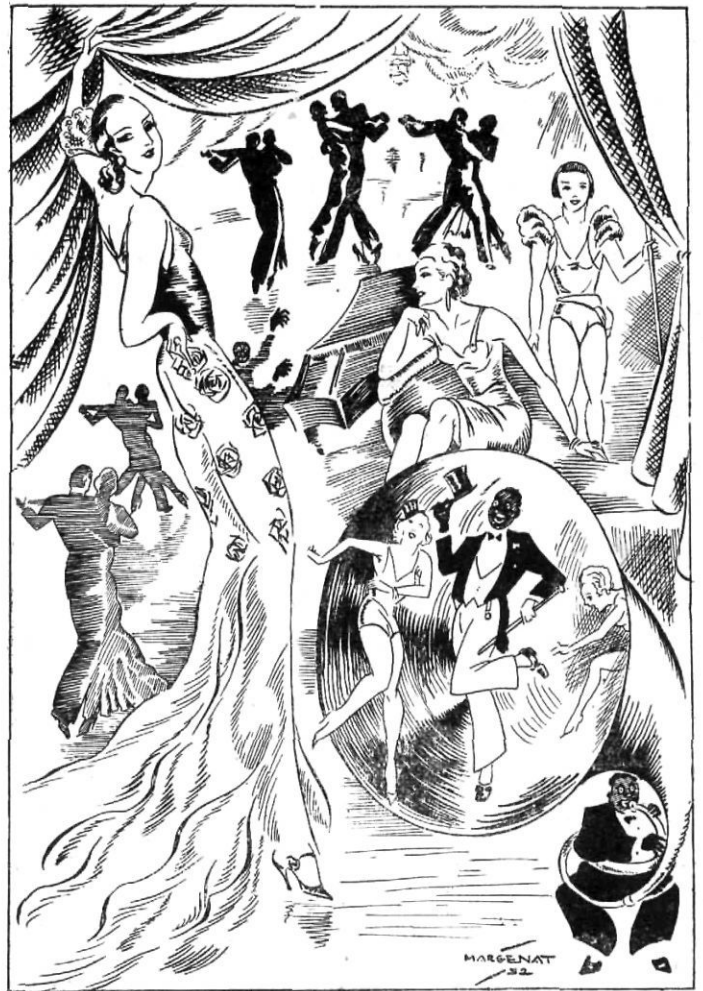
Les noies van al ball amb les seves mares, que s'empolainen amb les seves robes de «fai», de vellut o de «merino», segons la llur edat, que en dies de festa major fa de mal medir, perquè les xicotetes es posen anys per a casar-se més aviat, i les àvies se'ls treuen amb la il·lusió d'ésser més joves.

Damunt les robes porten les seves enlluernadores agulles de pit; i com que a l'estiu fa calor, porten ventall, que els serveix per a dir, al través de les seves barnilles, unes paraules ingènues sentimentals als xicotets, que també acostumen a ésser color de bronze.

Aquests xicotets vesteixen extremat, a la darrera moda, i llüen els cabells—possibles asos de boxa o d'utòpics films—amb els més perfumats dels fixadors. Es un vestit propi, una singular manera de galantejar; tot un aire camperol de senyoriu emmorenit que Granollers ha imposat a tots els bons envelats de la terra catalana.

El bon fill del Vallès, per lluny que es guanyi la vida, és a Granollers el dia de la festa major. La ciutat en valdria de menys si no podia fer en semblant diada el recompte dels seus fills il·lustres i sobre tot donar-se el plaer de pagar a bon preu un «divo» d'òpera i dur-lo al Casino o a La Unió Liberal, que ja se sap que se l'han de disputar, contrapuntant-se a veure'l representar la funció d'èxit a Barcelona.

Abans d'acomiar-se de la darrera extremitud de l'envelat, hom ha d'anar a fer una mica de *piscolabis* a La Roca o a Palou; això sí, fumant un *puro* de daurada trenzilla i amb *cotxo*, que ha d'ésser el de més patxoca, de botzina més sorollosa, perquè tothom en passar resti admirat i tingui tema de controvèrsia per la mesada..... Diguem un Rolls Royce d'un ricatxo granollerí de Barcelona.



L'ENVELAT

Devessall de llum. Barreja de colors. Moviment. Ritme. Esclat de joia i joventut. Simfonia de rialles i promeses. Murmuris d'amor. Música eixordadora. Crits de trompeta. Planys de violi. Flaire de terra. Danses de cabaret. Crits del Broadway... Joia d'un poble alegre i optimista.

El ricatxo voldrà guiar-lo en persona, en homenatge a la seva ciutat, i ho farà en màneges de camisa, que serà de la millor seda. Després es farà veure d'en Manuel Fontdevila i escoltarà les facèries que aquest explica de Ginebra, de París i de Viena, i ja no diem del Born, perquè per ell tot el món és Granollers, salvant naturalment el prestigi de «La Bombilla» i la «Puerta del Sol».

L'únic que no estima el bon fill de Granollers són els carlins. D'altra mena de personatges singularíssims, Granollers en té per a donar i per a vendre; però els dies de festa major el sentiment de solidaritat en tot granollerí és autèntic i espectacular, rumbós i plàstic; l'envelat uneix els fills de Granollers.

No hi ha res com els envelats de Granollers; són llevantins i flamencs, venecians i romanesos; tenen el seu gall, les seves regines de dansa, els seus desinteressats adoradors, i sobre tot els seus cornetins, que saben despertar tots els pollastres de l'encontrada, sobrepassant-los en la gosadia de llur espiguet.

Aneu a Granollers per la festa major si és que voleu gaudir en bona veritat de la més cordial alegria.

JOSEP MARIA DE SUCRE